

AZ OTTHON

Néha becsukjuk a szemünket és hirtelen fürkészőn szalad bele a fantáziánk tekintete az idő távlatába. Előre, hátra. Néha térben, néha tértelenül jelenik meg előttünk az eljövő, vagy elszaladt világ. Néha maga a tér...

Nézzünk be egy barokk nagyúr: egy XIV. Lajos, a Napkirály, vagy egy Eszterházy Miklós herceg otthonába: aranyos hullámokba lendült tömör díszek dőbberetese méltósága ijeszt gazdag pompájával. Feszült, méltóságos levegőjével. Mögöttük intim titkokat szimatolsz..., de hűnytszemű tekinteted ugrálva fut tova. Csúcsos keskeny üvegszínűesség szűri az imádságos hantulatot, a vasrácsán át bággyadtan betopogó fények nyugalmat ölelnek köréd, az áhitat ömlik rád; a szeges övért nyúlsz, s az ostorért.

Felsötétlik a petróleum kora a karesú-nyakú üvegernyőre, sápadt, sivár, idétlen fénye nagy-sípkás paraszt-arcokra szivárogo, tüppedt, fáradt asszonyra, gyerekekre. Kuckó, vacok, kemence szorongatja egymást. A hideg és nyomasztó laposságban előbbi rémületét, vagy gyönyörűségét karcolja a barlang falára az a te korai eidetikus látású ösöd, csak mert nem tud látásától nyugodni, pedig lenyugodni jött barlang-lakásába. Otthonok... Emberek, korok, világok otthonukban...

Ne zavard el a fantáziád mélyéből szemed elé felsorakozó többi otthonnak a képét sem. Nézz meg, fogja fel őket lelked értelmes, tág, látó szeme... Otthonok — korok — világok —, bennük az ember, bennük a Lélek. Látod?

*

Olvasom az alapszabályból: „Tagjai részére egészséges, szép magyar jellegű otthont teremt és tart fenn. Benne értékes könyvtárat és laptárat állít föl.”

A betűk nem nagyon igyekeznek a csúf veszekedős életbe, a papiros is elég türelmes, nem nagyon lökdösi le magáról az életbe a még annyira élet-értelmű szavakat sem: emberek kellene, hogy életre ráncigálják őket. Elég időre való munka. Először még a Központi Egyetemen rakták bele a három első dímenzióba, telvén az örök negyedik és mulván el rajta nem is egészen két esztendő, már is új helyet kellett neki keresnie. Pedig talán Bozó Gyula iparművész sem érezte még a tervet sem befejezettnek, nemhogy a művet: az első SzEI-otthont. Még a vita sem csiladt el jóformán, hogy „Colledge vagy Studentenheim”?... Még az öregedő fáradt újságírók sem nyugodtak bele a helyszűke kényszerében létrejött „bár” képzetébe...

*

A Bölcsészeti karon jelölték ki az új helyét. Alatta nincs semmi már, mert pince. Sötétség, patkányok, tavasszal víz. — Eleget vitatkoztak, tépelődtek rajta a Tanácsban. Majd feltöltik. — határozta el. Jól emlékszünk még a romantikus tervekre: az altisztek feltöltik egy-két hét alatt. Éjjel dolgoznak majd, mindig holdvilágnál, Dombóvári bácsi vezetése mellett. Csilléket szerzünk és mi magunk töltjük fel. Aláírásokat is gyűjtöt-

tunk. Munkást nem lehetett kapni. A beígért készítési terminusok olyan szabályszerűen maradtak el, mintha örök életükben ezt gyakorolták volna. Sok ám a négyszáz köbméter föld, — „de a munkás kevés”... Pedig majd csak olyan szükség volna rájuk, mint ennek a bibliai idézetnek az elejében foglaltatik: az aratáshoz. Minden közösségi munkát megakadályozott az otthon hiánya — éppen csak azt az egyet növelte nagyra, amit érte folytattak jóegynéhányan. Kilincselésekkel: a Rektorhoz, GH-hoz, mérnökhöz, minisztériumba, kőművesekhez, anyagkiutalásért... és telefonnal és vitákkal és kényörgésekkel és számíttatásokkal.

*

Hányszor néztük meg egy-egy magyar óra után, mikor egész órán felhallatszott az Auditóriumba a dögölés, hogy mennyit emelkedett? Hogy elkapott az izgalom, mikor a befejezéshez közeledett és egyszeri-

Tavasszal járt itt Scheel németbirodalmi ifjúsági vezér.

ből hirtelen lendületet vett a munka. Egy-két nap alatt történt meg a festés, villany, központi fűtés-beszerezése, parkettázás, bebútorozás, csinosítás.

S október 15. helyett december 6-án feltette a falára a Rector Magnificus a Keresztet és Főméltóságú Kormányzó Urunk képét, s a felavatott otthont átadta a Szegedi Egyetemi Ifjúságnak.

*

22 ezer pengőbe került. Ezt mi felénk mindenki jelentősegteljesen szokta mondani. Akik nem szeretik a SzEI-t, irigykedve — esetleg még azt is hozzáfűzik, hogy „így lehet”! A szeisek meg egy kis büszkeséggel.

Válljuk meg, egy kicsit úgy szoktuk bevezetni az embereket a SzEI-otthonba, hogy lessük az arcukon a megrökönyödést. És jóleső örömmel vesszük tudomásul, ha legalább a várt mértékben bekövetkezik — ha nem jobban!

Pompázó, gazdag, tiszta külseje van. Mindenkit megkap. Szokatlan alakja is nagyban hozzájárul váratlan hatásához. Valaki azt a finom megfigyelést tette, hogy sohasem látszik zsúfoltnak, — s kiegészíthetem azzal, hogy soha nem látszik kongó, rideg üresnek sem, ha akármilyen kevesen: csak egy-kétten vannak is benne, s ez legalább annyit jelent az otthonosságérzés-

ben, mint az, hogy a zsúfoltság érzése elmarad.

Hatalmas fehér ablakok virágos függönyökkel, finom fehér falak és kényelmes ülőhelyekkel. Itt a világnézeti könyvtár és az állandó könyvvásár szekrénye is. A benyúló kisebb része, az olvasó, a folyóirattartókkal és folyóiratok, újságok garmadával. Nagyszerű nagyvonalúság és valami megnyugtató nyugalmasság van abban a hatalmas asztalnak a helyfoglalásában. A csinos, ízléses, hímzett terítő a szeis lányok kezemunkája. Tudnak ők, ha akarnak! A mindig ragyogó padló és mindig nedves-földű virágok Dombóvári bácsi és Dombóvári néné gondosságát mutatják, akár csak az állandóan ürített hamutartók — virággal teli vázák.

*

Hány embert fogott már meg a folyóirattartók finom, szellemes megoldása, csinos külseje, ami ugyancsak a SzEI egyik ötletes tagja találékonyságának, meg a közösséget szolgálni szándékozó gondosságának beszédes bizonyossága. A

pen úgy megtalálja a maga asztalát, sarkát, csoportját, mint a könyvű idegnyugtató játék, vagy a gondolkodtató sakk, vagy a komoly folyóiratolvasás, vagy — ha úgy tetszik, tréfás játékos, közös rejtvényfejtés.

*

S egy fejfordulattal tovább a rádió körül látsz nagyobb társaságot. Művészlemezeket hallgatnak, (Csak tíz nevet ragadjunk ki, akik a legnagyobb számban vannak képviselve lemeztárunkban: Schubert, Mozart, Rossini, Grieg, Gounod, Beethoven, Ravel, Liszt, Sibelius, Bach.) vagy néprajzi hangfelvételeket. Ha nem éppen most van az „el nem forgatható műsor” a rádióban: opera, vagy népdalfőóra. Érdemes ezt kicsit jobban is megmagyarázni:

Előre átfutjuk hetenként a műsort, és kirakjuk az „el nem forgatható műsort”. Azt jelenti ez a kifejezés, hogy az ilyenformán kiírt műsort a SzEI-otthon rádióján, ha csak egyetlen szeis is hallgatni akarja, nem lehet elforgatni, még ha még olyan többség kívánná is mást. Örömmel látjuk azonban, hogy a vakmerő jog érvényesítésére sohasem kerül sor, mert éppen mindig a kiírt műsornak van a legnagyobb közönsége. Szempontjaink megítélésére ime egy kiírás:

MŰVÉSZKEDVELŐK FIGYELMÉBE:

Ezen a héten a következő számokat ajánljuk a Rádió műsorából:

HÉTFŐ:

16.00: Zenekari művek.
19.00: Filharmonikusok.

KEDD:

11.15: Kamaramuzsika
17.35: Carmen.

SZERDA:

10.15: Magyar szerzők
12.50: Zenekari muzsika
13.15: Larsson: Pastoral szvit
15.45: Zilahi ref. dalárda.

CSÜTÖRTÖK:

10.15: Operarészletek
17.20: Magyar művészlemezek.
18.15: Donizetti est.

PÉNTEK:

11.15: Stravinszkij: Kártyajáték
14.00: Dalok és hangszereszlők
17.00: Ádám Jenő népdalfőőrája.

SZOMBAT:

11.15: Schubert, hegedűn.

VASÁRNAP:

13.00: Hangversenyzenekar
14.00: Művészlemezek
18.15: Vonósnégyes.

Bp. II.:

16.00: Nagy mesterek
18.00: Alarcosbál.

*

S ha már itt tartunk, hadd számoljak be még egy hasonló szolgáltatunkról: Csak néhány napig néztünk értetlen érdeklődéssel arra a kis táblára a SzEI-otthonban, amelynek három olyan, üveggel fedett hasábjára van, mint a Szegedi Híd hasábjai, és mindenik felett fejlékeként egy mozi neve szerepel. S akkor megjelent bennük egy-egy sűrűn telegépellt hasáb. Az épp akkor pergő filmek értékelése. Kritika: saját használatunkra. Van fogalmunk a napilapok kritikáinak ökonomiai háttéréről, amiből egyenes vonalban következik a jóindulatú kritika. De — megvalljuk — valószínű, hogy még akkor is fenntartással olvasnánk ezeket — újság-

íróink sokszor hiányos műveltsége, sokszor gyenge szelleme, sokszor elvtelen világnézete miatt, — ha őszinte leikiismereti felelősséggel igyekeznének a „saját véleményüket“ adni. Tiszteletet a kivételnek. Megpróbáljuk hát a saját látásunk és szigorú művészi-szellemi-erkölcsi mértékünk szerint értékelni, értéke-
it, és hibáit kimutatni ezeknek a filmeknek. Ezt az értékelésünket azután tudomására hozzuk tagjainknak, hogy lássák és megítélhessék, érdemes-e egyáltalán drága idejüket rááldozni, illetve, ha megnézik,

... vagy a gondolkoztató sakk ...

mit tartsanak róla. Sok szó helyett álljon itt egy példa:

GR. MONTE CRISTO (Az If vár foglya)

A romantikus regények film-változata általában jól szokott sikerülni, mert mi sem hálásabb téma a film számára, mint olyan cselekmények ábrázolása, ahol a külső történés mellett még az érzelmei vihára is áthidalja a feldolgozás zökkenőit. Esetünkben azonban éppen ez a külső és belső áthidalás hiányzik, amire pedig a regény kétrészes feldolgozása miatti szükség lett volna. A történelmi háttér, a bonyolult családi és egyéb kapcsolatok amúgy is tömörségei és világosságoi kívánnak. Ehelyett a film részletekbe bonyolódik és mindazon helyeken, melyekben szinte külön történet csirája rejlik, feleslegesen kiszélesíti. A képek közt csupán értelmileg következő kapcsolatot hagy.

Az utóbbira jellemző példa az a jelenet, amikor a főhős igazgatótanul börtönbe kerüléséről értesülünk. Ahelyett, hogy bírása kétszínű viselkedése után mindjárt a börtönjelenetbe esapna át, előbb tudomásul vételi az elfogatási parancsot és a börtönről szóló történelmi ismertetést. Ez tökéletesen elegendő a kizökkentéshez. Bár a történelmi külsőségekre kinosan ügyelnek, a lételelemző jelenetekben észrevétlenül a modern miliőben játszódó filmek légkörébe vagy legalább is képfelfogásába siklanak át. Ebből a szempontból a főhős mai jellegű arca is súlyos tévedést jelent. Mindezekből látható, mennyire fontos a képek egymásutánja és a felvételek szorosán vett beállítás. Ugyanaz a művészi leírásánál fogva irodalmi megsejtetett részlet, a feldolgozásban, más filmekhez hasonló beállítása miatt szavakban érzékeltetett összefüggés mellett, amazok egészen másnak szánt hatását kelthetik. A film előnyére írható a barlangjelenet megrázó komorsága, az arcok elég jó össz-

szerválogatása és a tengerjelenet imbolygó képei; egyébként a fényképezés még e emi szempontból is sol. kívánnivalóit hagy hátra.

— salfaj —

*

S a „ha már itt tartunk“ jelszava alatt most írunk kellene a SzEI szervezeti tábláról, amely ott lóg a SzEI-otthon falán; írunk kellene a vele szembenező SzEI program-tábláról. Ezen rakjuk ki jó előre a különböző munkaközösségek, szolgálatok, hivatásosportok, évfolyamok, SzEI-tanácsa vagy a SzEI egész

meg. Írnunk kellene a falatozókról, hiszen a SzEI-otthon egységéhez az is hozzátartozik, s írunk kellene a lenti játék- és munkaközösségi szobákról is, azok is beletartoznak némiképp az otthonba. S ki tudná mind csak azt elsorolni is, amiről mindről még írni kéne, s ki írhatná meg mind?... Talán még egyet kettőt az itt felsorolt adósságokból egyszer letörlesztünk. Különösen amiért olyan sokat „perelnek“: a falatozó-„bár“ helyiségünkről írunk.

*

Nem akarom azt mondani, hogy feltétlenül nevel ez az otthon — ugyan ez is nemcsak szívemszerinti, de egészen értelmes mondanivalóm lenne: hiszen, ha mással nem, a rendnek és tisztaságnak objektív valóságával, a benne megnyilvánuló harmóniával, harmónikus jóérzést sugall, és az élmény nevel igazán, — de a tamásoknak, akik nem hisznek a nevelhetőségben, hadd fordítsam meg: mit gondolnak, milyen az az ifjúság, amelynek ilyen otthonra van igénye és fenntartója ennek az otthonnak?!

*

Most már eléggé megmutattuk, mi benne a szellemi, lelki. Lássunk néhány képet az életből.

Emlékszünk? Tavasszal járt itt Scheel, német birodalmi ifjúsági vezér. A központi egyetemen tisztelgő, puskás levante díszszázad fogadta. A Bölesész karon magyar-ruhás fiúk, lányok éljenző csapata.

Művészlemezeket hallgatnak ...

tor magnificus ajándéka, a SzEI ezévi első tanácsülésének emlékére, amely mindnyájunk számára élmény volt, miként a rector magnificus számára. Írnunk kellene az ablakokból nyíló kilátásról, s arról az ajtóról, amely az új sportpálya felé vezet, mert nagy jelentősége lesz még, majd ha meglesz az otthon előtt a fervevett kert. S ha már a terveknél vagyunk, akkor meg éppen kifogyhatatlanul csak írunk kellene... De hogy a meglévőhöz visszatérjünk, írunk kellene a SzEI-otthon szekrényeiről: s a tartalmukról. Külön az asztalokról, a rajtuk lévő apró szei-kéz csinálta terítőkről, csipkékről, rajtuklévő játékokról. Külön a virágvázákról, külön a lámpákról, s legfőképpen külön azokról, akiknek mindegy gondja van, mindebben a lelke jelenik meg: az otthonszolgálatról, amiről az alapszabályokban csak röviden annyi van, hogy: „Az Otthon Szolgálat a tagok egészséges magyar szellemi levegőjü, pihentető, üdültető Otthonának a Szolgálat.” — De hogy csakugyan az, annak leírása is oldalakat töltene

meg, s akkor a falatozó melletti elhajlott „olvasó“ részből, ahova az ajtótól nem lehet belátni, az egyetemi énekkar üdvözlő énekét hallhatta. Kellemes borzongással siet-

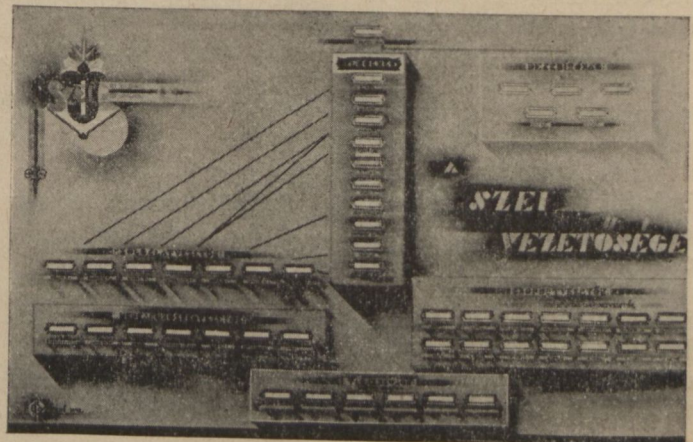
tek be az otthon közepéig, s mikor az éneket — több ismétlés után — abbahagyták, az egész énekkart megvendégelte Scheel a SzEI-falatozóban. Végigjárta a lenti munkaközösségi szobákat és megnézte a kiállítást. Mire visszajött, a mindennapi élet élénk képét szemlélhette a szétszéledt énekkarosokon. Nem kételkedünk, hogy a legjobb benyomásokkal távozott, és szép emlékké váltak benne a nálunk töltött percek.

Nehéz arról beszélni szabatos szavakkal, ami egy otthont otthonná tesz. Rögtön megéreznénk azonban, hogy bármelyik nap egy titkos sarokból filmfelvételt készítenék az Otthon egy félórájáról. Emlékei alapján, aki már járt nálunk s az eddig elmondottakból pergesen ki-kí magának egy darabot ebből a filmből. Mi pedig közben egy kis belső interpretálást szeretnénk esendben végezni: látod, itt úgy mozognak az emberek, hogy mindenki hiszi, szeretné élni a keresztény szeretet parancsát, mint ő. Ez ad nekik bátor, öntudatos, jóságos vidámságot. Pedig lehet, hogy nem is ismerik egymást. S nem is törődnek egymással ezen túl: mi közülük egymáshoz (annál több) minthogy a szeretet parancsára mindenkiről elhiszik a jót — és lehetünk-e egymáshoz közelebb, ha már egyforma magyarnak és kereszténynek, testvérnek látjuk egymást?

A munka szent előttünk. Látod a szellemi fáradtságot az arcokon? S az üdítő szórakozásuk egyszerű és tiszta, nézd a könnyed csevegést, közvetlen mosolyt az arcokon. Az érdeklődés széles és komoly — látod, milyen folyóiratokat olvasnak? Mindenki tudja: ez az otthon mindnyájunké, Szegedi Egyetemi Ifjúság vagyunk, mindenkit szívesen látunk magunk közt — ugyan első sorban nekünk, szeiseknek, épült az otthonunk. Nem látja ezt a Te szemed? Mondanád, hogy Benned nem ilyen élénkek a színek, meg keverttek is, várj csak, a kép egy kicsit a jövőbe is mutat...

*

Munkások, parasztlegények és egyetemi hallgatók. Eljöttek népfőiskolára vagy csak éppen beszélgetni velünk. Ismerkedni szeretnénk egymással. Reménykedünk, hogy az értékeket fogjuk megtalálni egymásban, és mindnyájunkat — a népfőiskolásainkat, munkásainkat is az egyetemi hallgatókat is — emelni, gazdagítani fog az egymásból kisugárzó lélek, a szellem és a sze-

Szervezeti tábla az Otthon falán.

retet. Ezért látsz így együtt benünket a SzEI-otthonban — s lásd, az otthon képe ezzel semmit sem változott? Az egységébe ez is beleillik.

Nagyon keveset lehet elmondani az otthonról, hogy csak megközelítse a valóságot, hiszen az otthonban élet folyik le — az otthonnak élete van. És az otthon élete nagyon szervesen kapcsolódik bele a SzEI életébe. Akik bennünket nem szívelnek, azok (néhány egyéb materiális ok mellett) az otthonnak tulajdonítják, hogy szívesen lépnek be az egyetemi hallgatók a SzEI-be

s természetesen az otthonra aztán kígyót-békát kiabálnak. A kényelmes, tiszta ülőhelyeket az „erkölcsi fertő” süppedékes helyeinek látják. (Azaz egészen szabatosan: mondják, mert látni nem így látják; — tehát: hazudják.) Az ügyes tagozódást „homályos intim fészkeknek”, — ahová Isten tudja, milyen sötét jeleneteket, történeteket is képzelnek még. Ezt az ilyesmivel megrakott

fantáziájukból veszik, de a homály ugyan honnan kerül elő, hiszen mind a nappali, mind az esteli világítás egészen pompás ragyogó. — Talán a szemükön van homály.) Nem is akarunk megcáfolásukkal időt tölteni. Jöjjön el mindenki egyszer és nézze meg, („Vasárnap szívesen lát a SzEI vendégeket”) s jöjjenek el egyszer ők is, hogy piruljanak.

— h

ÚJARCÚ IFJÚSÁG

AZ EGYETEMI SZENTMISÉKRŐL

Egyetemi szentmisék? Szinte újra hallom a tiltakozókat. Minek az? Ujabb hű-hó kevés semmiért. A diákságon nem sokat segítünk ezzel. Aki eddig eljárt templomba, az ezután is eljár, — mindegy hova, aki eddig nem járt, ezután sem fog!

Érthetetlen katolicizmus ez, mely gátat akar vetni az ifjúság **belső igényének**. S talán épen azoké, akik vasárnapunk megszentelésével eddig nem sokat törődtek. Éveken át csak Veni Sancten, vagy Te Deumon volt szentmisénk, amely csak a miénk volt; ugyan hányan jöttek el a Fogadalmi templom padjaiba kegyelmet kérni, vagy hálaadást imádkozni? Akkor, néha-néha szóba került a hiány, de csak mint hiány, szomorú konkrétként, de semmi sem történt. Mi pedig tovább jártunk egyenként, — ki ide, ki oda szentmisére, s néha, ha találkoztunk az áldozatórácsnál, vagy egymás mellé kerülünk a padban, elcsodálkozunk. Nem tudtuk, hogy ki tartozik köztünk.

Az idén azonban valami történt. Senki sem tudja honnan, senki sem tudja mikor, elindult az egyetemi szentmiséknek, a mi szentmiséinek a gondolata. Ugy támadt fel bennünk, mint öntudatlan cselekedeteink. A sok lélek vágya találkozott, mozgalmat teremtett, s aztán közösséget is. Ugy született meg ez a templomban találkozó közösség, mint a misék énekkara. Először egy-két leány énekelt a kóruson. Minden vasárnap gazdagabb színben csengett a hang, fiúk is csatlakoztak hozzá s a Fogadalmi ünnepén már kar énekelte:

»Magnificat anima mea Dominum!«

Ez a közösség nem teremtett organizációt, csak a hit ereje hívta a fiúkat, lányokat a szentmisére. S a belső igényből fakadt mozgalom öntudatos lelkeket teremtett. Már az első szentmisén láttuk: Istenem, milyen sokan vagyunk. Nem a számarány hamis öntudata ez, hanem a hitünk közös megvallásának biztonságadó öntudata. A vallási élet átlépte az én szűköske kereteit s közös mozdító erővé vált. Kilepett az ünnepnapok bezárt, túlfutott hangulatából, hogy helyet kapjon a köznapok kis cselekedeteiben, hogy a csak »magunkban« helyett közöttünk valósuljon meg az Isten országa.

Sorsunk az Egyház!

Éreztük napról-napra a vasárnapi szentmisék tanításait. Tanultuk látni a jelet a nemzetek fölött. Gazdag élményt kaptunk a Corpus Christi-ről, az Anyaszentegyházról,

amelyben egyek vagyunk mindannyian. Az Egyház roppant erkölcsi és szellemi világbirodalmát ismer- te meg a megismerő értelem és a fönttartó misztérium előtt alázattal hajolt meg a hit. Kileptünk a Kör-ből, hogy szédítő távlatot nyisson nekünk a **Kereszt**, mely egyedül képes átfogni a végtelent. Megláttuk az Egyház dinamikáját, az állandó újratерemtődés folyamát, mert az Egyház nem tűri a megállást, állandó fejlődést követel, harcot az eredeti bűn tunyasága, a visszahulló bűn ellen. Új generáció nő ki az egyetemi szentmisék szentbeszédeiből. A közép-szerű megalkuvások ellensége, nemzedék, mely teremteni akar s erejét már megmérve, nagyobb föl- adatok felé tekint.

*

Egy misén közel álltam az oltárhoz. Mellettem vonult el az áldozók sora. Néztam őket. A testük gesztusát az arcuk mélyült vonásait. A különböző formák elválasztó vonalai elsímultak, alázatosan visszavonultak az »Egy Lélek« előtt.

Nem tudtam azon a misén többet imádkozni. A kép vonult mindig előttem: a sok lélek egybekapcsolódó képe, amik mögött ott élt

diadalmasan az egyé formáló közös Lényeg, ami megfoghatatlan.

Gondolkoztam. Világi közösségi életünk kudarcain, a tömegek tántorgásán, a meghasonlott lelkeken, akik végleg egymás ellen lázadtak. Eszembe jutottak a mai közösségi élet megnyilvánulásai. A társadalmi összefüggések passzivitásai, r-mozi, a színház legnagyobbbrészt üres szórakoztatása, ahol derülnek, hejehujáznak az ösztönök, de tudatlanságba süllyed a lélek. A pártgyűlések dühöngő aktivitása, ahol nagyot kiált a kiszámított érvényesülés s aktív lendületbe szökik a fejbőlintó érdek; s a közösségi élet kiskatéinak bölcsesége úgy vezess, hogy fontosnak tartsák magukat az emberek s úgy lássák, hogy saját érdekük szerint cselekszel!

De vajjon elég-e az embernek a hejehujázó ösztönök, az érvényesülő érdek s a fontosságérző hiúság aktivitása?

A polgári társadalom »megmozdulásainak« teljes passzivitása helyett elég-e a pártoknak **személyi önzésre** épült közösségi élete?

Igaz: fontos az, hogy az egyéni lélek előkelő szerepet kapjon a közösség életében, s saját érdeke szerint cselekedhessék. De az is igaz,

ÁRPÁDHÁZI SZENT MARGIT

»Szent Margit az istenszolgálatot tette minden nemzetszolgálat alapjává. Ezért maradt egymagára, de ezért magasodott ki alakja az egész ország fölé. Amikor szüleitől is elhagyatva, rongyos konyharuhában a halálos ágyon feküdt, akkor döbrent rá valójában az egész nemzet, kije volt neki Szent Margit. Mindenki igyekezett

sírházhoz vagy legalább is emlékéhez és példájához zarándokolni. Halála évétől kezdve a csodák özönének híre áradt el az országban. Szent László korának lelkisége éledt fel újból. Így tudott az akkori magyarság átvészelní egy nagyon nehéz félszázadot, amíg aztán Károly Róbert és Nagy Lajos építő koráig eljuthatott.«

SZENT MARGIT VERSES OFFICIUMÁNAK EGYIK HIMNUSZA:

»Örülj, hazánk, te ősi föld,
read tekint Krisztus kegye:
e Szűzben teste képet ölt...
Megsegít Margit érdeme.

Dicső, királyi nemzedék:
belőle szűz erény fakad.
Betegség, kín és szenvedés
láttára összeomlanak.

Ha béna már lábunk-kezünk,
s szemünkben kihúnyt mind a láng,

ha szívünk vak — és vétkezünk,
jó útra visz a szűzi lány.

Margit királylány érdemét
áldón zengjük minden fölött,
tőle ragyog e földi lét:
legyen háf hálánk is örök.

Földre omolva, Istenünk,
kérünk, e Szűz ajkára nézz,
és ha e földről elmegyünk,
nyisd meg a Boldogok Egét.

Amen.

hogy kell valami, ami mindenki- nek közös érdeke s közös tennivalója. De mi legyen ez a közös alap?

Nézz meg egy pártgyűlést! Csupa »dinamika: szenvedély, harc, sokszor gyűlölet.

Nézd meg az áldozók sorát: erő, fegyelem, alázat és mégis magabiztos öntudat, természetfölöttiség és mégis természetesség, harc és mégis nyugalom, és kemény, következetes, jóság; szeretet!

Mi itt a különbség?

Ott mindenkinek az én, a materiális én a célja. Ez a közös bennünk!

Itt? Az Isten a cél, s az én csak eszközzé vált. S boldog a lélek, mert aktív: cselekszik, Istent szolgálja. Érdeke megnyugodott: örök üdvösségét építi s nem egyedül! Társaival, a mellette állókkal együtt, akikbe ugyanaz az Isten költözött, ugyanaz a szeretet, ugyanaz a szeretet, ugyanaz a Lényeg!

Az első keresztény közösségekre gondoltam. Az ájtatos, hívó ösz-szejöveletekre, melyekből világörténelem sarjadt. A kolostorok közösségeire, a kultúra melegágyaira, s az ő vonalukon láttam az egyetemi szentmiséket. Mert ismét közösségi üggyé vált az Isten tisztelte, a magános lelkek megnyitak, hogy meglássák egymást s közösen hajoljanak meg az Isten előtt.

*

Az elmúlt fél év szentbeszédeit P. Izay Géza S. J. tartotta. A következő ciklusban Sik Sándor egyetemi tanár beszél a Miatyánkról.

— r. —

Egyetemi hallgatók kongregációjának munkájáról

Célunk: Katolikus önképzést adni. Minden munkánkat erre állítottuk be. Gyűlések hetenként voltak és két részből álltak: az első elmélkedés volt, ahol mindenki jelen lehetett. A másik akadémia rész. Itt csak a szakosztály tagjai voltak.

Elmélikedéseket a prézes tartott. Sorozatos előadásban beszélt a Madonnáról. Megmutatta, hogy máma nem csöndes, meghúzódo »jöllekre« van szükség, hanem eszményképünk Loyolai Szent Ignác harcos Madonnája.

Szakosztályi munka. Világnézeti szakosztály 3 ága működött: hitvédelmi, szociális, irodalmi ág.

Minden héten külön szakosztályi gyűlés volt. Irodalmi viták, világnézeti kérdések megtárgyalása. Formájuk: megbeszélés és nem előadás. Mindenki közbe szólhatott és véleményét nyilváníthatta.

Az irodalmi szakosztály idén is megrendezte a könyvvásárt.

Amit tettünk nem sok, de »mi« nem nyugszunk, amíg mindent meg nem hódítunk, amíg a föld felett nem lesz király Krisztus. (Mi katolikusok: Kühnelt.)

SZEGED-CSONGRÁDI TAKARÉKPÉNZTÁR

Sürgöncím: Csongrádi Takaréktár

Magyarország egyik legrégebb és a vidék legnagyobb pénzüintézete. — Az Adria Biztosító Társulat főügynöksége.

Gyümölcsöt betéteket könyvecskéken és folyószámlákon Hitelt nyújt előnyös feltételek mellett.